

ספריית-פועלים

שני מכתבים

א. מכתב אל פועלי אוסטריה

מאת **גיאורג דמיטרוב**

ב. מכתב-הודעה (על הסתלקות מהאופוזיציה)

מאת **כ. דקובסקי**

הוצאת ספרים

ל ק ו ר א י נ ו

ספר קטן זה המוצא על ידנו הוא ראשון לשורה של ספרים מגודל זה וגם גדולים יותר, אשר בדעתנו להוציא לעתים קרובות — ספר בכל שבועיים — כחומר קריאה ולמוד לצבור הפועלים. הספרים יכילו תרגומים וכן חבורים מקוריים ונושאים יהיו עיוניים — ברור שאלות שונות של צבור העובדים — וספרותיים (ספורים, תמונות מחיי הפועלים וכו'). אכן הצד השווה שבהם, יהיה, הננו מקוים, הענין והתועלת אשר ימצא בהם כל פועל. „ספרית הפועלים“ יוצאת ע"י מערכת העתון „האור“, ודרכו של עתון זה — עבודה נאמנה לצבור העובדים, בלי הבדל לאום, — תהיה דרכה של „ספרית הפועלים“.

*

הספר הראשון של ספרייתנו המתפרסם בזה מכיל שני מכתבים כתובים ע"י אנשים הידועים היטב למעמד הפועלים. אכן אלה הם לא רק מכתבים רבי ענין מצד תוכנם. יש בהם ענין נוסף. הם מלאים רוח נאמנות גדולה, נאמנות בלי גבול לענינו של מעמד העובדים. נאמנות זו היא שנתנה לבעל המכתב הראשון את הכח להתגבר על האויב הנורא; היא שנתנה לשני את הכח להתגבר על עצמו. מערכת „האור“

מכתב אל פועלי אוסטריה

מאת א. דימיטרוב

לפני מכתב מ-7 לדצמבר 1933 שקבלתיו בבית הסוהר שבלייפ-ציג רק ב-15 לינואר 1934. זהו מכתב מאת קבוצת פועלים מ"קרל-מרכס-הוף", מקום שהתפרסם בכל העולם אחרי מאורעות פברואר באוסטריה. הנה המכתב כלשונו:

קרל-מרכס-הוף, וינה, 7 לדצמבר 1933.

חבר דימיטרוב היקר!

בשם רבים הננו שולחים לך את ברכותינו החמות. מליונים מקשיבים לדבריך האמיצים, אתה נותן כח חדש למליונים. מלחמתך לא תהיה לשוא, מלחמתך היא גם מלחמתנו. המחנה הגדול של הפרולטריון בעל-ההכרה עומד מלוכד מאחוריך.

בברכת הופש פרוליטרית (שורת חתימות) *

אנו מבקשים ממך חבר דימיטרוב לכתוב לנו שורות אחדות.

קראתי וחזרתי וקראתי את המכתב הזה של פועלי אוסטריה כשנודע לי, בהיותי במערות המשטרה החשאית של גירינג בברלין, מתוך העתונות הפשיסטית הגרמנית על קרבות הגבורה של פועלי

תיכף לקבלי את המכתב הזה נסיתי לשלח דרך הצנזורה חסורה את

התשובה הקצרה הבאה:

היום קבלתי את מכתב הידידות שלכם מ-7 לדצמבר של השנה שחלפה וקראתיו בשמחה רבה ובחרגשת תורה. מה שנוגע להתנהגותי בפני חשפם, הרי שאפתי רק למלא את חובתי הפרולטרית ולהשאר נאמן עד הסוף למעמדי ההירואי.

בברכת אחים לוחמת

אינני יודע אם אפילו תשובה קצרה זו חגיעה למקומה המיועד.

אוסטריה. מתוך התרגשות עמוקה עקבתי אחרי התפתחות המאורעות ואחרי סיומה של ההתאבקות המזוינת בין הפרולטריון האוסטרי ובין הפשיזם. שמחה לאין גבול מלאני אומץ רוחכם הפרולטרני, שנאה עמוקה עוררה בי פוליטיקת הבגידה של ההנהגה הסוציאל-דימוקרטית. אחרי בואי לרוסיה הסובייטית בעודני חולה מחיי בית הסוהר הקשים וממתיחות הכוחות בזמן המשפט החלטתי כי מיד לכשירשני מצב בריאותי אלמד לדעת בראש וראשונה את מאורעות אוסטריה ואת הלקח ההיסטורי אשר ניתן בהם לא רק לפועלי אוסטריה כי אם גם לפועלים של כל הארצות הקפיטליסטיות. והנה עתה רוצה אני להחליף עם אותם החברים שכתבו לי וכמו כן עם כל הלוחמים את המלחמה הפרוליטרית באוסטריה, אי-אלה רשמים ורעיונות על המאורעות האוסטריים.

איני יודע מי מכותבי המכתב ההוא נשאר בחיים. אך הקשר הבלתי ניתק של המלחמה למען הענין המשותף של מעמד הפועלים קושר עתה כל קומוניסט עם הלוחמים שנשארו בחיים כמו עם כל אלה שנפלו בקרב.

דוקא עתה שהריאקציה האוסטרית חוגגת את נצחונה, נצחון הדמים על מעמד הפועלים, הננו מרגישים את עצמנו, אנו הקומוניסטים, קרובים ביותר לפועלים שלחמו ולאלה שממשיכים ללחום עוד. אלפי פועלים הרוגים, אלפי פועלים פצועים ושבוים, טירור ללא מעצור בכל הארץ, משטר בית-סוהר בשביל הפרולטריון אשר אפשר לדמותו רק למשטר הפשיסטי בגרמניה-זהו הסך הכל של הפעולה התלינית של ממשלת דולפוס. הבורגנות עונדת זרי דפנה לראשם של דולפוס ופיי אשר צוו לירות מתותחים בפועלים, נשיהם וילדיהם. שליח האפיפיור נתן את ברכתו לתלינים אלה. ובו בזמן עצמו משמיעים המנהלים הפחדניים של הסוציאל-דימוקרטיה האוסטרית את לקחם לפועלים, שאסור היה לאחוז בחרב, שטעה טעה הפרולטריון בשעה שענה ביד מזוינת להתקפה הכללית הברוטלית של הפשיזם אשר לא רק איים לשים לאל את כל ההישגים הכלכליים והפוליטיים, אשר

מעמד הפועלים האוסטרי רכש לו במשך 50 שנה לערך, כי אם גם התנקש בקיומו האלמנטרי.

אך האם קפיטולציה ללא קרב היתה מצילה את הפרולטריון האוסטרי מהריאקציה? בודאי לא. על ידי זה היתה הריאקציה רק נעשית חצופה יותר, בטוחה יותר בעצמה. הפרולטריון האוסטרי לא רצה לבגוד בעצמו כבמעמד. ובצדק. הוא לא רצה להשליך את עצמו מתוך רוח נכאה, ללא קרב, טרף ליסורים, אשר היו למנת חלקו של מעמד הפועלים הגרמני, אשר הסוציאל-דימוקרטיה בגדה בו. הקרב המזוין של הפרולטריון האוסטרי שימש אזהרה גלויה לא רק לבורגנות האוסטרית כי אם גם לבורגנות של כל הארצות. הוא הראה שהפרולטריון לא ישלים לעולם עם שלטון הפשיזם.

לא. לא המלחמה המזוינת של מעמד הפועלים האוסטרי היתה טעות. השגיאה היתה בזה שהמלחמה לא היתה מאורגנת, ולא היתה מנוהלת באופן מהפכני, עקבי. עיקר החולשת של קרבות פברואר של פועלי אוסטריה היה בזה שהפועלים בעקב ההשפעה המשחיתה של הסוציאל-דימוקרטיה לא הבינו שאין די בהגנה בפני התקפת הפשיזם כי אם יש להפוך את ההתגוננות המזוינת לקרב בעד מיגור הבורגנות ובעד תפישת השלטון על ידי הפרולטריון. ההתנגדות המזוינת של הפרולטריון האוסטרי לפשיזם לא הפכה להתקוממות מזוינת אמיתית. ובזה השגיאה העיקרית. הריאקציה נצחה באוסטריה. אך אין זה כי אם נצחון חולף. כבר היום הוא נושא בחובו את יסודות הכשלון העתיד של הבורגנות. מעתה שומה על הפועלים האוסטרים לא לפקפק, לא לאבד את אמונתם בכוחו של מעמדם, כי אם, להפך, לדעת להסיק מהלקח של פברואר את כל המסקנות הפוליטיות והארגוניות הדרושות, וראשית כל בנוגע לסוציאל-דימוקרטיה.

זכרו חברים את שנת 1905 ברוסיה! הצריזם דיכא אז את ההתקוממות ההירואית של הפועלים הרוסים. אך מי לא ידע כי דוקא התקוממות זו שמשה הנחה היסטורית לנצחון אוקטובר 1917. בשנת 1923, בספטמבר, דוכא המרד של הפרולטריון הבולגרי. אבל כמו שהפרולטריון הרוסי ידע ב-1905 תחת הנהלתו של לנין להסיק

את הלקח הדרוש מהתקוממותו זו ולשאוב ממנה בטחון חדש, כן גם חיזקו את כוחותיהם הפועלים הבולגרים, אחרי הדכוי האכזרי של ההתקוממות, בצרו את מפלגתם ומנהלים ללא ותורים קרב נגד הפשיזם הבולגרי.

מתוך הנסיון של התקוממות ספטמבר הכיר ברור הפרולטריון הבולגרי את שרשי חולשתו ואת צדקת ההלכה והמעשה של המרכז-סיוז העיקבי. הפרולטריון הבולגרי ומפלגתו שגורשה למחתרת הניחו את תורת הסוציאליזם העקבי בתור יסוד מוצק לעבודתם ולמלחמתם, והפכו על ידי זה את הכשלון של התקוממות ספטמבר למקור והתפתחות רבת חיל של התנועה המהפכנית הפרולטרית בבולגריה.

כיום נאלצים להודות גם השונאים המעמדיים שהפרולטריון הבולגרי ומפלגתו נעשו הרבה יותר חזקים מאשר היו לפני התקוממות ספטמבר 1923.

על הפועלים האוסטרים ללמוד באופן יסודי מהדוגמאות ההיסטוריות האלה. כמו ב־1905 ברוסיה, כמו ב־1923 בבולגריה כך גם כיום באוסטריה: התהום שאין לגשרה שהתהוותה בין הפרולטריון ובין הבורגנות בעקב דכוי הדמים של הפועלים הלוחמים היא אחת ההנחות המוקדמות של נצחון הפועלים בעתיד.

*

אוטו באואר מדבר על קטסטרופה באוסטריה, ואכן הקטסטרופה פה גלויה לעין—הקטסטרופה של האינטרנציונל השני. של ההלכה, של הפוליטיקה ושל התכסיס שלו. זוהי תבוסת ההלכה הסוציאליסטית-קרטית שניסתה להטליא את הקפיטליזם הבלה, תבוסתו של תכסיס המכוון למנוע את המהפכה הפרולטרית.

זו היא כבר הקטסטרופה השניה — הראשונה היתה זו של הס. ד. הגרמנית, — והמפלגות הסוציאליסטי-מוקרטיות של כל יתר הארצות צועדות גם הן לקראת קטסטרופה. לשוא מסתמך אוטו באואר על מקרה גרמנית בכדי לבאר את ההכרחיות של תפישת השלטון על ידי הפשיזם, והראיה לכך, לפי דבריו, היא שבגרמניה — גם

הסוציאלי-דימוקרטיה העצומה וגם המפלגה הקומוניסטית הגדולה לא ארגנו התנגדות כל שהיא לתפישת השלטון על ידי היטלר. האם לא נהלה הס. ד. הגרמנית במשך זמן ארוך מלחמת דמים בעזרת הסברניגים, הצרגיבלים, והגרזינסקים. שלה נגד החזית האנטי-פשיסטית שנתארגנה בהנהלתה של המפלגה הקומוניסטית? האם לא נהגה היא בסבוטג' לגבי ההצעות החוזרות של הקומוניסטים להקמת חזית מאוחדת נגד הפשיזם — בתוכן גם הצעת חזית מאוחדת בינואר 1933? האם לא דחתה היא את הצעת הקומוניסטים להכרזה מידית של שביתה כללית והפרה את הפעולה המשותפת של הפועלים הקומוניסטיים הסוציאליסטיים נגד הפשיזם? לולא התנהגותה זו של הס. ד. בגרמניה היה בלי ספק מצליח הפרולטריון הגרמני למנוע בעד תפישת השלטון על ידי היטלר, והעם הגרמני לא היה נופל קרבן להשתוללות הדמים של הפשיזם. המפלגה הקומוניסטית הגרמנית לא היתה אז, לדאבוננו, חזקה למדי בכדי להתגבר על הסובטג' והבגידה של הס. ד. ובכדי להוביל את הפועלים הגרמנים לקרב מזוין וגלוי נגד הכנופיה הפשיסטית. ברור כי הס. ד. בגרמניה וכן גם הס. ד. באוסטריה נושאות את האחריות המלאה בעד הנצחון הפשיסטי.

לאור הבניה רבת-ההצלחה של הסוציאליזם בס. ס. ר הרי המאורעות באוסטריה ובגרמניה הם מבחן מיוסד על נסיונם של מיליוני בני אדם, של שתי דרכים אל הסוציאליזם: מצד אחד הדרך של מפלגת לנין, הדרך של האינטרנציונל השלישי, ומצד השני הדרך של הס. ד. בגרמניה ואוסטריה, הדרך של האינטרנציונל השני. הדרך הראשונה, דרך המהפכה הפרולטרית, הובילה כבר את מעמד הפועלים ובהשפעתו גם את המוני האכרות אל הסוציאליזם; הדרך השנייה, דרך הפשרות עם הבורגנות, הובילה, כפי שמוכיחות לעיני כל מאורעות איטליה, גרמניה ואוסטריה, לנצחון של הקונטר-רבולוציה, לנצחון הפשיזם.

כסלע לא ימוט עומדת לפנינו ברית המועצות, המפעל העצום של המרקסיסטים העקביים. הבורגנות ובעלי האחוזות הושמדו. שלטונו של מעמד הפועלים כונן. מדינה פרולטרית חזקה וצבא אדום של

פועלים ואכרים הוקמו. הוקם משטר כלכלי חדש, סוציאליסטי, חוסר העבודה ודלדול הכפר נעלמו, רמת החיים הכלכלית והתרבותית של המוני העובדים בעיר ובכפר הולכת ועולה. בגרמניה ובאוסטריה לעומת זה לא נשאר אף זכר ל"סוציאליזם הדימוקרטי". פה שולטים שלטון מוחלט הדולפוסים והפייים, ההיטלרים והגרנגים, פה נשללו מאת מעמד הפועלים כל זכויותיו. הנשק הוא בידי הבורגנות, עירית וינה תפושה על ידי ההיימור, בתי הפועלים של קהילת וינה, שהסו-ציאל-דימוקרטיה הציגה אותם כסמל של "צמיחה שלווה לתוך הסוציאליזם", נהרסו למחצה על ידי תותחים ומוצאים מרשות הפועלים.

ב-1918, חברים, היה הכל בידיכם! בידיכם היה הנשק, אתם הקימותם מועצות פועלים וחיילים, משני צדדים הייתם מוקפים רפובליקות מועצתיות: הונגריה ובואריה. הבורגנות אבדה את ראשה. היא פחדה: אתם תתנהגו אתה כהתנהג הפועל הרוסי את הבורגנות שלו ב-1917. היא פחדה: אתם תחרימו את בתיה וארמנותיה לטובת הפועלים, אך עתה היא המפעילה תותחים נגד בתי הפועלים שלכם ומוסרת את דירותיכם לידי רוצחי נשיכם וילדיכם. היא חשבה: אתם תפרקו ותאסרו את כל מפלגותיה הפוליטיות, אך עתה מפרקת היא את כל ארגוניכם אתם. היא חשבה: אתם תאסרו את כל העתונות הבורגנית, אך עתה היא אוסרת את העתונות שלכם. היא פחדה: אתם תכלאו בבתי כלא את הדולפוסים, הפייים, השטרהמברגים ויתר תלייני מעמד הפועלים, אך עתה היא החובשת בבתי הסוהר את הפועלים ומוציאה את המהפכנים להריגה.

לו הלך הפרולטריון האוסטרי והגרמני ב-1918 בדרכם של המרכסיסטים העקביים הרוסים לא היה עתה פשיזם לא באוסטריה ולא בגרמניה, לא בפולין ולא בבלקן. ואין כל ספק בדבר שלא הבורגנות כי אם מעמד הפועלים היה שולט באירופה זה מזמן רב.

אך הס. ד. האוסטרית עם פריץ אדלר ואוטו באואר בראשה הובילה את מעמד הפועלים בדרך אחרת. היא כרתה ברית עם הבורגנות נגד המהפכה. היא דמתה להפחיד את הפועלים האוסטרים

בקושיים של מלחמת הגבורה של הפועלים והאכרים הרוסים, היא הבטיחה לפרולטריון סוציאליזם בלי מהפכה, בלי שפיכת דמים, רק בעזרת פתקאות הקלפי ותמורות פרלמנטריות. היא לא עוררה את הפועלים לקרב נגד הבורגנות, כי אם קראה להשלים אתה תמורת ויתורים קטנים וחולפים ששמשו לבורגנות רק אמצעי להנצל מהמהפכה.

אתם, חברים, לא שמעתם, לקולם של הקומוניסטים שבקשו להטותכם מן הדרך המשחיתה הזאת. שנים על שנים נשאתם את בגידת ההנהגה הסוציאל-דימוקרטית שהובילה את מעמד הפועלים — על ידי פוליטיקת הקפיטולציה שלה בפני הריאקציה — מנסיגה לנסיגה מכשולן אל כשולן. לעיני המפלגה הס. ד. הוצא לפועל במשך חמש-עשרה שנה, באופן שיטתי ולאין מפריע, ארגון הכוחות של הריאקציה הפשיזם. האם אפשר היה לסכל את ארגון הכוחות של הריאקציה? האם אפשר היה לחסוס את הדרך בפני הפשיזם האוסטרי? בלי ספק, הדבר היה אפשרי, אולם רק על ידי מלחמה מהפכנית.

זכרו, חברים, את ה-15 ביולי 1927. בעת שיצאו ההמונים אל הרחוב בתשובה לשחרורו של הרוצח הפשיסטי משאטנדורף. זו היתה נקודה מפנה במלחמת המעמדות וביחסי הכוחות המעמדיים באוסטריה. אז הכריעה הבורגנות את הפרולטריון במדה רבה והתחילה בעבודת הכנה קדחנית להקמת דיקטטורה פשיסטית באוסטריה. לו היה אז עדיין למפלגה הס. ד. רק ניצוץ אחד של רצון לקרב כי אז היה קל להפוך את התנועה של יולי 1927 למהפכה פרולטרית.

אבל, אם גם חסר לה לכך אומץ רוח, הרי על כל פנים היה בידה לנתץ את הפשיזם. לשם זה צריך היה רק לבלי עצור את הפועלים. אולם הס. ד. פוצצה גם את התנועה העצומה הזאת של הפרולטריון האוסטרי נגד הפשיזם, היא הוציאה מהמחסן ומסרה בשנת 1927 את נשק הפועלים, כרתה ב-1928 את הסכם הוטנבורג, אשר פתח לפשיסטים אל בתי החרושת, היא היתה בזמנה יוצרת החוק של יוליוס דויטש על המשמעת בצבא, שאיפשר לנקות את הצבא מאלמנטים פרולטרניים. היא נתנה את הסכמתה לשנוי החוקה בשני

לדצמבר בהתאם לדרישות ההיימור, היא היא שהרשתה באמצעותו של ראש העיריה זייץ ב־1930 את ההפגנות הפשיסטיות ואסרה את ההופעות הקומוניסטיות.

הרי היו ברשותה של הס. ד. מחסני נשק, היה לה ארגון צבאי משלה—השוצבונד—מאחוריה עמדו שני שלישים של תושבי וינה, היתה לה כמעט השפעה מונופולית על מעמד הפועלים בכל אוסטריה, ולמרות זאת רצחו הפשיסטים לעיניה ללא עונש פועלים אחד אחר השני ובכל פעם נסוגה הס. ד. לאחור ורק איימה שבמקרה רצח חדש היא תכריח את הבורגנות „על ידי כח מעמד הפועלים המאורגן” לחדול מהטירור. אולם, הדולפוסים והפייים, ההיימור, המשיכו במנוחה את עבודתם, הם ידעו את ערכן של ההודעות הסוציאל־דימור־קרטיות האלה. את כחו של מעמד הפועלים המאורגן אין מגלים על ידי נסיגה תמידית.

ובכל זאת היה יכול הפרולטריון האוסטרי לנצח גם בפברואר 1934, לו הייתם אתם הפועלים הסוציאל־דימוקרטים מסרבים ללכת בעקבות הפוליטיקה של מנהיגי הס. ד., אשר מתחילת הקרב הכניסו בו דימורליזציה על ידי עמדתם, עמדת חוסר האמונה והקפיטולציה לו הייתם לוקחים בזמן הנכון יחד עם הקומוניסטים בידיכם אתם את הארגון וההנהלה של הקרב.

הקרב המזיון איננו פעולה היכולה לבוא או להתקיים לבדה בלי קשר עם הפוליטיקה הכללית של המפלגה. מפלגה הניסוגה תמיד, הקוראת את הפועלים במשך חמש־עשרה שנה להמנע מקרב, אינה יכולה בשום אופן לעבוד במשך עשרים וארבע שעות בשטח הארגוני והפוליטי לדרך של מלחמה מזוינת.

בחוברת שלו, „התקוממות הפועלים באוסטריה”, מבכה אוטו באואר את כשלונה של השביתה הכללית. אך האם הכינה הס. ד. את השביתה הכללית? להפך, ההנהגה הס. ד. השתדלה למפרע להסיר מעל עצמה בפני הבורגנות את האחריות לשביתה הכללית, והודיעה שהפועלים יקחו בעצמם את האיניציאטיבה בידיהם להכרזת השביתה אם יתקיים אחד מ„ארבעת התנאים” המפורסמים (התקנת חוקה פשיס־

טית בנגוד לחוקה הקיימת, איסור המפלגה הס. ד., פירוק או „השואת“ האגודות המקצועיות, מנוי קומיסר ממשלתי בוינה).

ואלף פעמים צדקו אותם הפועלים שעליהם כותב אוטו באואר בעצמו בחוברת שלו: „התרבו בבתי החרושת ובסניפי המפלגה קולות הבלתי סבלניים, השואפים לקרב והמסתערים: „אל נחכה יותרו כשית-קיים אחד מ„ארבעת התנאים“ לא נזיה עוד מוכשרים לקרב! גפרוך כל עוד שהננו מוכשרים לקרב! ולא — יהיה מצבנו כמצב חברינו בגרמניה (אוטו באואר: „התקוממות הפועלים האוסטרית“ דף 14).

כיום מודה אוטו באואר בעצמו שהנהגת המפלגה הס. ד. התנגדה לקרב בימי פברואר אך לא יכלה יותר לעצור בעד הפועלים והם פרצו בעצמם. בהסתמכו על המשבר רוצה אוטו באואר להצדיק את הבגידה של פקידי העובדים ברכבת, ששמו לאל את שביתה פועלי הרכבת, ועל ידי כך אפשרו לממשלה להביא ללא הפרעה כלי תותח וחיילות מערי השדה, בשעה שפועלי פלוריסדורף התבוססו בדמם. הוא מבקש לטהר את פקידי העובדים בדפוס אשר ביום 13 לפברואר, יום ההתקוממות המזוינת דרשו מפעלי הדפוס להפסיק את השביתה ולשוב לעבודתם.

אוטו באואר מספר בחוברת שלו שמנהיגי הס. ד. נתנו לאסור את עצמם ובלבד שלא יאלצו לצאת יחד עם הפועלים לקרב. נאסרו דוקא אותם המנהיגים „שלא לקחו כל חלק בקרב, אשר ביום השני כבכל ימות השבוע ישבו במזכירות של האגודות המקצועיות בעירית וינה, במוסדות הממשלה, בבתי-הקהילות ובמוסדות המחוז“

נכון, כך זה היה באמת, כזאת היא תמיד התנהגותם של אלה הבוגדים במעמד הפועלים. אולם, לא טוב הרבה מהם—מכל הדורטרים הפחדניים האלה הקוראים את עצמם מנהיגי פועלים, — הוא המזכיר של האינטרנציונל השני, מנהיג הס. ד. האוסטרית, פריץ אדלר, בכבודו ובעצמו, שהחזיק את עצמו, לחרפתו, בריחוק מקום מהקרב. ובשעה שפועלי אוספריה לחמו כשבידם הנשק, הודיע גלויות שאין הוא יכול לקחת חלק במלחמה, כי על כן „טרוד הוא בעינינים שוטפים“.

האם אפשר חברים יחד עם דורטירים כאלה לפתוח בקרבז אלה

אנשים הצועקים על כשלון בטרם החל הקרב, המנסים להכניס רוח בהלה לתוך שורות הלוחמים עם נפול היריה הראשונה. אנשים אלה אינם רוצים בנצחונו של מעמד הפועלים, הם מפחדים מנצחון זה.

הם חפצים להפחיד קצת את הבורגנות בכדי שהיא תהיה כלפיהם ותרנית יותר, ותתן לבוא אתה בדברים. לכן, לראשונה עוצרים הם. ד. את הפועלים ואחר כך הם משתדלים בכונה ובהכרה גמורה להגביל את היקף הפעולה ולהוציא מתחומה את ההמונים הרחבים. הם אמרו לפועלים שרצו לבוא לעזרת השוצבונד במלחמתו: „לכו לביתכם, בשלו את מאכליכם כל עוד שיש גז, מלחמה מזוינת אינה מעניינכם, היא ענינו של השוצבונד" הם סרבו לתת נשק לפועלים שרצו להלחם. כאב והתמרמרות ממלאים את הלב כשהנך מעלה על הדעת בכמה קרבנות איומים נאלץ עתה לשלם מעמד הפועלים האוסטרי עבור הפשעים של ההנהגה הס. ד.

מלא הכרת חייל המהפכה אינני יכול להשלים עם העובדה שהלוחמים המפוארים של „קרל מרכס הוף" הם חברים למפלגה אחת עם פקידי הסוציאל-דימוקרטיה בקרנטן ופורלברג שעברו למחנה הדימוור עם נפול היריה הראשונה בלינץ. לא יתואר כמעט, — פועלים סוציאל-דימוקרטיים שלחמו בגבורה כה רבה ואשר נפלו כגבורים, היו להם במשך שנים רבות פיליסטרים פוליטיים עלובים ופחדניים כאוטו באואר, פריץ אדלר, דוטש וזייץ, למנהיגים.

מלחמתכם המזוינת התכוונה לכאורה להקים מחדש את החוקה שהופרה על ידי דולפוס. והיא לא פרצה את הגבולות האלה ולא הפכה להיות מלחמה בעד השלטון. אולם בתקופת המשבר הכללי של הקפיטליזם בשעה שאין יותר בכוחה של הבורגנות לשלוט בדרכי הדימוקרטיה הפרלמנטרית והיא יוצא לדרך הפשיזם, הרי השאלה היסודית העומדת לפני מעמד הפועלים במלחמתו—היא לא החזרת הדמוקרטיה הבורגנית אשר זמנה עבר כבר, כי אם מלחמה בעד מיגור הבורגנות, מלחמה בעד הדיקטטורה של הפרוליטריון. רק הסיסמה של משטר סוביטי, מוכרה כראוי על ידי המוני עובדים רחבים, היתה מחשלת את שורות הלוחמים היתה קושרת בקשר לא

ינותק את מחנה הפועלים הלוחמים עם כל יתר המוני הפועלים והאכרים.

רק לו היו פועלי אוסטריה מעמידים להם למטרה מלחמה בעד השלטון הסוביטי, רק אז היתה יכולה פעולתם המזוינת להפך להתקוממות מזוינת אמיתית. כן, חברים, מלחמתכם המזוינת לא היתה, לדאבוננו, מלחמה בעד שלטון, ולכן—כמו שהראו מרקס ולנין—לו היתה זו גם התקוממות מזוינת אמיתית.

העובדה שהמטרה הזאת, תפיסת השלטון, חסרה במלחמתכם המזוינת, היא החולשה היסודית של פעולתכם ההירואית. ועובדה זאת, שפועלי אוסטריה לא עברו במלחמתם על הגבולות של התנגדות מזוינת, איננה מקרית כלל וכלל. זאת היא תוצאה הכרחית מכל ההשקפה הפוליטית של הס. ד. באוסטריה. „אין ברצוננו למגר לא את הקפיטליזם ולא את הבורגנות“, כך אומרת התורה הפוליטית של מנהיגי הס. ד. במלים אחרות במצב הנוכחי הקונקרטי הרי זה אומר: „אתם, פועלים לוחמים, אינכם צריכים לתקוף את האויב, עליכם רק להגן על עצמכם מפניו בבתי העיריה שלכם“. מתוך השקפה כזאת הוציאו הפועלים מידיהם את האינציאטיבה של הקרב והשאירוה לגמרי בידי האויב.

מה היה גורלם של הפועלים שהתנהגו לפי נקודת ראות זו של הסוציאלי-דימוקרטיה? מסוגרים בבתייהם בלי כל קשר ביניהם ישבו הלוחמים כבמלכדות עכברים. הם לא בצרו בפני האויב את מבואות הבתים וגם לא את הרמות, שמהן יכול היה האויב להרעיש ללא הפרעה את עמדות הפועלים, מעין „קרל מרכס חוף“, באש תותחים. המנהיגים הס. ד. על ידי הוראותיהם לפועלים — לשבת בבתים ולחכות לתוצאות הקרב של השוצבונד—הפקירו את הרחובות ברובעי הפועלים לידי חיילות הממשלה שיכלו להתקדם ללא הפרעה. חיילות הממשלה קבלו את האפשרות לכבוש אחת אחת כל עמדות המשען של הפועלים אשר הגנו על עצמם. לעומת זה טקטיקת-תנופה מצד הפועלים היתה יכולה להביא מבוכה לשורות החילים של הממשלה ולמשוך לצדו של הפרולטריון את האלמנטים הפוסחים שביניהם. הבורגנות לא פקפקה להחרים אמצעי הובלה פרטיים לשם המלחמה

בפועלים ולקחת שבויים בתור ערובה, אך הפועלים הלוחמים שחונכו על תורתו של דס. ד. האוסטרית בחרו ברעב מאשר לחלל את קדושת הרכוש הפרטי על ידי החרמת צרכי מזון. לא עלה כלל על דעתם לקחת גם אנשים מתוך הבורגנות בתור ערובה. וכעת מראים אוטו באואר ויוליוס דויטש על רוך-לב זעיר בורגני זה כעל דוגמא של יושר אזרחי. לו היו הפועלים הרוסים מתנהגים בזמנם באופן כזה היו יושבים כעת על ערפם הדולפוסים והפייים שלהם.

נעמוד נא רגע ונחשוב: אומץ לב כזה, הקרבה עצמית כזאת מצד הפועלים ושפיכת דם פושעת כזו מצד המנהיגים הסוציאלי דימו-קרטיים!

מה יש עתה לעשות, חברים? ראשית כל יש לבחון באופן יסודי את כל הדרך דלכתם בה משנת 1918 ועד ההתקוממות המזוינת של פברואר 1934. דרושה הערכת הלקחים של קרב זה, אשר בו משתקפת כל פשיטת הרגל של הפוליטיקה הסוציאלי-דימוקרטית. ככל אשר יוקדם דבר זה להעשות, כן ייטב לכם ולכל מעמד הפועלים האוסטרי, כן יקרב נצחוננו הבטוח. בניגוד ל"בקורת" של באואר, המבקשת לסטש את חטאיו הוא וכן את חטאי המפלגה הסוציאלי-דימוקרטית כולה צריכים, אתם, לדעתי, למתוח את הבקורת הכי חריפה ובלי רחם על אותה שיטת ההשקפות שבהן הרעילה את הפועלים הנהגת הסוציאלי-דימוקרטית.

השקיפו וחשבו מחדש על הדרך בה עברתם תחת הנהגתה של הסוציאלי-דימוקרטית. העלו שוב בזכרונכם את כל אשר כתבו ודברו העתונות והמנהיגים הסוציאלי-דימוקרטיים להגנת הדרך הזאת והשוו את דבריהם לעובדות הקשות. נתחו נתוח בקרתי את החוברת של אוטו באואר אשר ביסודה אינה אלא כתב האשמה נגד המחבר עצמו ונגד הפוליטיקה הסוציאלי-דימוקרטית כולה. מהצד השני זכרו גם את אשר הורה לכם במשך 15 שנה אלה האינטרנציונל הקומוניסטי, והנכם מחוייבים להגיד למעמדכם את כל האמת, תהא מרה כאשר תהיה. ואמת זאת תביא אתכם לידי הכרה שהצדק היה לא עם הסוציאלי-דימוקרטים, כי אם עם הקומוניסטים, לא עם האינטרנציונל השני, כי אם

עם האינטרנציונל השלישי. צדקו הקומוניסטים בעת שאמרו כי הסוציאליזם מוביל את המהפכה של 1918 אל כשלון. צדקו הם בעת שהזהירו אתכם: הפוליטיקה של הסוציאליזם מצילה את שלטונו של הקפיטליזם, היא איננה מובילה לסוציאליזם. צדקו הם באמרם שכל ההישגים הכלכליים, הפוליטיים והסוציאליים שכבשו הפועלים מאת הבורגנות, שכל הבנינים הקומונליים שלהם וכדומה עלולים להגזל על ידי הבורגנות, אם לא יוצא מידה השלטון. הקומוניסטים צדקו באמרם שההגנה על האינטרסים של מעמד הפועלים לא תוכל להתגשם בדרך של פשרות עם הבורגנות, כי אם רק ע"י מלחמת מעמדות ללא פשרה.

האמת מחייבת אתכם להוסיף, שהסוציאליזם מוקרטיה האוסטרית נמצאת כיום במצב של פשיטת רגל פוליטית. מפלגה שכה הרבה ניתן לה ושאבדה את הכל, השחיתה את הכל — למפלגה כזאת אין יותר זכות קיום. מפלגה כזאת ראויה רק לשנאה מצד מעמד הפועלים. רק אם מעמד הפועלים האוסטרי יתגבר על השפעתה הפוליטית והארגונית של הסוציאליזם מוקרטיה, רק אז יוכל לצאת לדרך החדשה המובילה לנצחון, נצחון על דולפו ופיי, על ההיימור ועל הפשיזם.

דרוש, איפה, חברים, לנתק את הקשרים האירגונים עם הסוציאליזם מוקרטיה וליצור יד ביד עם הפועלים הקומוניסטים את אחדות המלחמה האמיתית של מעמד הפועלים האוסטרי. אחדות-מלחמה כזאת אפשרית רק על בסיס של מלחמה מהפכנית. אחוד זה יחזק פי עשר את כוחותיו של מעמד הפועלים, יחליש פי כמה וכמה את ההתקפה הפשיסטית, יגביר את השפעתו של הפרולטריון על האכרות ויניח את ההנחות המוקדמות למלחמת נצחון נגד הבורגנות והקפיטליזם, לקרב בעד שלטון המועצות.

הסכנה הגדולה ביותר בשביל האיחוד המהפכני של מעמד הפועלים האוסטרי היא כיום הנסיון לעורר את הסוציאליזם מוקרטיה האוסטרית לחיים חדשים, להצילה, ויהא זה אפילו על בסיס של פרוגרמה חדשה, "שמאלית". התוצאה היחידה מנסיון כזה תהיה חורבן תנועה הפועלים באוסטריה. בתוך שורותיכם יש אנשים

שלא עשו במשך 15 השנים האלה כל דבר אחר אלא לנסות „לתקן” את הפוליטיקה של הסוציאל דימוקרטיה „שמאלה”. התוצאות גלויות לעין.

ושגיאה לא פחות משחיתה תהיה זאת אם יעלה במחשבתם של הפועלים המיואשים ע”י הסוציאל דימוקרטיה במלחמתם נגד הפשיזם של דולפוס, לחפש את משענם אצל הפשיזם ההיטלראי. הנציונל-סוציאליסטים עמדו בזמן המלחמה המזוינה של הפרולטריון האוסטרי לצדם של רוצחי הפועלים. כעת הם חגים כעורבים מעל שדות הקטל ומחפשים לנצל באופן דימגוגי את הקרבנות ואת היסורים של הפרולטריון, בכדי למשוך לצדו של הפשיזם ההיטלראי את הפועלים האוסטרים המיואשים מהסוציאלדימוקרטיה והעומדים על פרשת הדרכים. אנו, הקומוניסטים, צופים מתוך בטחון לקראת עתידו הקרוב של מעמד הפועלים האוסטרי. אנו מלאים בטחון גמור בנצחונו המוחלט של הפרולטריון בכל העולם. הבטחון הזה ללא גיד נתן לי את הכח להציץ ישר לתוך פרצופו של השונא המשתולל בזמן הפרוצס בלייפציג, כמו שהביטו ישר בפני המות הלוחמים האמיצים של „קרל-מרכס הוף”. מבעד לאש של השריפות וההריסות, מבעד העבדות והיתמות, שמביא אתו הפשיזם, ראינו במורח את המצודה הענקית של הפרולטריון העולמי — את ברית הסובייטים. אין עוד שום כח שיוכל לשים מעצור להתפתחותה ההיסטורית של האנושיות לסוציאליזם. הקרב נגמר. הלוחמים סופרים את מספר חלליהם. אך הם לא נוצחו. המחנה הפרולטרי הגדול צועד הלאה, קדימה לקראת הניצחון המוחלט. חברים, פועלים סוציאלדימוקרטיים, אולי קשה לכם, לרכוש לכם ולקבל את הדעות המובעות כאן. אך למרות זה הנני מקוה כי מכתבי זה יעזור לכם לדון על העבר מתוך בקורת, ולהוציא את המסקנות המתאימות. ואם, בכל זאת, יש מה שהוא במכתבי זה שלא התברר לכם די צרכו או שמעורר בכם ספקות, אני אשמח מאד אם תחליפו אתי דברים בענינים אלה.

מוסקבה, בית החולים. מרץ 1934.

גיאורגי דימיטרוב.

שורות אלה נכתבו כבר כשקבלתי בסוף חדש מרץ מאת אחד
מכותבי המכתב הראשון את הדברים דלקמן מיום 2 למרץ 1934:
וינה, קרל מרכס הוף. 2 מרץ.

חבר דימיטרוב היקר!

בשמחה קבלתי את הידיעה שאתה וכמו כן יתר שני החברים
פופוב וטנייב, עזבתם את הגיהינום החום ונמצאים כבר בברית
הסובייטים. אלפי פועלים נשמו לרוחה, כי דרושים לנו בשורותינו
לוחמים גבורים כאלה. לו היו לנו לחמים כאלה לא היו מגיעים
אצלנו הדברים עד לידי כך שמעמד הפועלים האוסטרי ינחל — בעקב
בגידה — כשלון כה מחפיר. היה זה בשבילנו לקח רווי דם זוהי שנת
1905 כמו ברוסיה. יש לקוות שלא ירחק הזמן ונוכל להכריז על
אוסטריה המועצתית ולהושיט יד אחים ולבנות ביחד מדינה חדשה,
שבה יחיו רק פרולטריום, מדינת פועלים בכל מלוא מובן המלא
(הזאת). חבר דימיטרוב היקר, כתוב לנו בטובך שורות אחדות, בכדי
שניוכח שאתה ברוסיה, כי כבר היינו לפסימיסטים.

בברכת החופש.

(חתימות)

כן, חברים, הצדק אתכם, לו היו עומדים בראשכם לוחמים
מרכסיסטיים אמיתיים היתה בלי ספק למלחמתכם האמיצה תוצאה
אחרת. אך לוחמים כאלה יכולים לקום רק מתוך מלחמת מעמדות
ללא פשרה עם הבורגנות. אבל הסוציאליזמוקרטיה לא נהלה מלחמה
כזאת. להיפך, ה־אוטו באוארים והפריץ אדלרים שמו לאל קרב כזה. רק
מתוך מלחמה בלתי פוסקת, מתוך חזית מאוחדת מהפכנית נגד
הפשיזם, יקומו לוחמים חדשים, אמיצי לב ועזי נפש. רק תחת דגלם
של מרקס, אנגלס, לנין, סטלין, יקומו מנהיגים מרקסיסטיים חדשים,
והפרולטריון האוסטרי יקבל סוף סוף את הדבר שכה חסר לו על
מנת לנצח במלחמתו ההרואית־מפלגה מרכסיסטית כבירה.

ג. דימיטרוב.

(*) כאן טעות בידכם, חברים. אתם מתכוונים, כטובו, לסרינת הסועצות
שהיא סרינת הדיקטטורה הפרולטרית, אך בתוכה חיים לא רק פועלים, כי
אם כל העובדים הבונים את הסוציאליזם תחת הנהגתו של מעמד הפועלים.

מכתב-הודעה

מאת כ. רקובסקי

על ידי מכתב זה הנני פונה אליכם בבקשה להחזיר לי את הזכויות של חבר ה KPSU

בטלגרמה שלי מיום 17 לפברואר שנה זו הודעתי על הסכמתי לקו הכללי של המפלגה, וכי הנני מקבל עלי בהחלט את החלטות הועידות והמשמעת של המפלגה.

אני מבקש אתכם לשים לב לכך כי שום חלוקי דעות אינם מפרידים אותי שוב מהמפלגה וכי הנני מסכים לקו הכללי במלואו ובלי כל תנאי וכי נפרדתי מאת הטרוצקיותם הקונטריבולוציוני ללא שוב.

חזירתי לעמדות המפלגה, לעמדות הליניניות, באה לא פתאום ולא במקרה. הכרת שגיאות העמוקות היא פרי הנסיון שרכשתי לי במשך הזמן אשר בו נמצאתי בשורות האופוזיציה הטרוצקיסטית. ההכרה הזאת היא תוצאת השנויים היסודיים אשר התהוו בארץ במשך התקופה הזאת והמעידים כי קו המפלגה נכון הוא. היא לסוף תוצאה של השנוי הרב שחל במצב הבין-לאומי.

בטלגרמה שלי ציינתי את התפקיד אשר התגברות הריאקציה הבין-לאומית מלאה בשנוי עמדתי, בקביעת העבודה כי עמדתי היתה בלתי נכונה, כי עמדה זו היתה בסופו של דבר מכוונת נגד ההישגים של מהפכת אוקטובר ונגד הבנין הסוציאליסטי בברית המועצות. כאחד אשר השתתף במלחמת המפלגה ומעמד הפועלים למען הקמת ממשלת המועצות וחזוקה, לא יכולתי נוכח התפתחות המאורעות

במזרח הרחוק — אשר הח' סטלין צינה בועידה האחרונה של המפלגה
כ„אוירת אי-מנוחה ואי-בטחון” — להשאר שוה-נפש.

ואמנם נמצאנו והננו נמצאים לא נוכח מאורע רגיל, הקורה
לפעמים קרובות מאד ביחסינו עם חוץ-לארץ, כי אם הננו עומדים
בפני מצב בין לאומי חדש, שונה בהחלט והטומן בקרבו את הסכנות
הגדולות ביותר. גם המאורעות אשר במתם היא זה יותר משנה אירופה
התיכונה — וכן מאורע הדמים אשר אירע לפני זמן קצר באוסטריה, הם
בעלי אופי חדש. הם מעידים על התחדדות בלתי רגילה של הניגודים
הלאומיים והמעמדיים על רקע המשבר הקשה העובר על הקפיטליזם
הרוקב. הכל מעיד על כך כי אמנם הננו עומדים בפני המחזור החדש
של מלחמות ומהפכות אשר לבין ניבא עליו, כי הננו נמצאים בתקופה
אשר בה עומדת בחריפות שאלת נצחון הסוציאליזם בשורה של ארצות
קפיטליסטיות, וארצנו עומדת בהכרח בפני נסיונות קשים. עוד
בראשית הוסדה הפרה ממשלת המועצות בהצלחה את נסיונה של
הקואליציה הקפיטליסטית להקים מחדש על אדמת רוסיה הקודמת את
משטר בעלי האחוזות והקפיטליסטים. על אחת כמה וכמה תשים לאל
נסיונות כאלה ממשלת המועצות עתה — ביחוד לאחר הגשמת תכנית
החמש הראשונה — כשכושר ההגנה של המדינה הפרוליטרית גדל
לאין ערוך. גידול הכוח הכלכלי, המדיני והצבאי של ברית המועצות,
כמו כן התגברות סמכותה המהפכנית בעיני ההמונים העובדים בעולם
כולו, וגדול ערכה ביחסים הדיפלומטיים הבין לאומיים — דבר אשר
הושג הודות לכך שמדיניותה של ממשלת המועצות התמידה להיות
מדיניות של שלום יחד עם זאת מדיניות תקיפה — כמו כן נכונותה
של הארץ — נכונות אשר הוכחה פעמים רבות — להפר בכל הכוחות
כל נסיון של התנפלות על אדמת ברית המועצות — כל זה מגדיל
את האפשרויות של קיום השלום בכלל ולגבינו בפרט.

אכן במדה שמתחדדת המלחמה עבור מקורות החמרים הגלמיים,
עבור השווקים ועבור השטחים להתישבות, בה במדה גדלה גם הרדי-
קליזציה של ההמונים, בה במדה גדלה שאיפתה של הישבנות למצוא
בפשיזציה של המדינה ובמלחמת-חוץ את המוצא מן הניגודים אשר

היא נתונה בהם. הודות להתגברות הזיון, להתחזקות ההסתה השוביניסטית, לרדיפות החמורות כלפי תנועה הפועלים גדלות השפעתם ותקיפותם של היסודות האבנטוריסטיים והצבאיים הנתמכים ע"י אבירי התעשיה הכבדה.

ניגודים אלה מתעמקים גם על ידי ההבדל ההולך וגדל אשר בין המשק החברותי-הסוציאליסטי המשביח בלי הפסק את מצב העמלים, מצד אחד, ובין הקפיטליזם האנרכי המביא בעקבותיו חוסר עבודה ומחסור מצד שני. ההתקדמות המוצלחה של הבנין הסוציאליסטי של ברית המועצות מושכת אליה יותר ויותר את הסימפטיות והתקוות של מעמד הפועלים העולמי, ומגביר יחד עם זה את השנאה והכעס של הישבנות העולמית.

הננו כבר עדים לתעמולה גלויה בעד מלחמה נגד ברית המועצות, בעד מלחמה פריבינטיבית אשר תשים „מחסום" להתפשטות הקומוניזם ובעד מלחמת כבוש אשר תפריד מארץ המועצות חבל-ספר זה או אחר. לעינינו נעשות במזרח הרחוק הכנות לפעולות הצבאיות העתידות נגד ברית המועצות. בעתונות מופיעות לעתים קרובות הודעות על נסיונות לכרות הסכמים דיפלומטיים המכוונים לבודד את ארץ המועצות.

הפשיזם הממשיך להתפשט בארצות חדשות מבקש לבנות גשרים בין הניגודים הלאומיים, ליצור נגד ברית המועצות חזית אידיאולוגית מאוחדת בתור תחנת מעבר לחזית מלחמה משותפת נגד ברית המועצות.

כל מדינת המועצות תומכת במדיניות השלום של ממשלתנו ומקדמת בברכה כל צעד לחזק היחסים הדיפלומטיים והמסחריים עם מדינות אזוריות. אבל הננו מרקסיסטים, והננו יודעים כי בחברה הקפיטליסטית, ביחוד בתקופת התפתחותה האימפריאליסטית, השלום הוא רק רוחה לרגע והמלחמה היא המצב הטבעי. הננו יודעים כמו כן כי ערובות שלום, בדמות חוזי ידידות, חוזים על יחסי שכנות טובה וניטרליות אפילו בריתות ערוכות לפי כל הכללים נהפכות ברגעים ידועים לסמרטוטי גיר.

תחת השפעת המאורעות הבין לאומיים חדר להכרתי הרעיון כי עלי לבקר מחדש מתוך תשומת לב את חלוקי הדעות היסודיים אשר ביני ובין המפלגה. הואיל והכרתי בשגיאותי השבתי לנכון לבקש לחזור לשורותיהם של הלוחמים על הגשמת התפקידים אשר הוטלו על ידי ההיסטוריה על מפלגת הקומוניסטים וברית המועצות. זו היא חובתו של כל אופוזיציונר אשר היה לפניו חבר המפלגה. ואשר לא חדל מהרגיש את עצמו קשור לאידיאולוגיה של המפלגה. על אחת כמה זו היא חובתי אני.

לחברים רבים ידוע כי אני באתי אל המפלגה לאחר שבמשך עשרות שנים לקחתי חלק אקטיבי בחיי תנועה הפועלים הסוציאליסטית בארצות אחרות. היתה זו בגידה בעברי הבין לאומי לו הכנסתי במצב הנוכחי ע"י פעולתי ודוגמתי דימורליזציה לתוך שורות המחנה המהפכני הקומוניסטי.

פקפוקים בצדקת השקפת האופוזיציה התעוררו בי כבר מזמן רב. הדעות של האופוזיציה לכל גווניה על תכנית החומש היו, כידוע, פסימיות מאד, אפשר להגיד — תבוסתיות. אנשי האופוזיציה נבאו לכשלון הקו הכללי של המפלגה. המציאות הכזיבה בהחלט את נבואתם. המפלגה התגברה על הקושיים ובמקום תבוסה נחלה נצחון אחר נצחון. וכל הישג חדש, ביחוד בחקלאות הסוציאליסטית אשר היתה בעיני כל כאבן הבוחן של כל תכנית החומש השמיט מידי האופוזיציה את הנחותיה העיוניות והמעשיות.

כל אחד מאתנו אשר עיניו לא עוורו ע"י יצרים כתתיים, נאלץ להכיר בנצחונו המלא של הקו הכללי של המפלגה. העובדות מעידות על כך. וככל אשר המאורעות מרבים להתפתח כן נראית יותר ההבנה הפוליטית העמוקה אשר גלתה הנהגה המפלגה והחבר סטלין בראשה. ביחוד בולט זה לעין במצב הבין לאומי החדש.

יש להדגיש כראוי כי הודות להתגשמותה המוצלחת של תכנית החומש השתנה ביסודו מצבה הבין לאומי הסטרטגי של ברית המועצות. בכדי להוכיח זאת די להראות על כך שהישבנות הבין לאומית בתכנה

את תכניות האינטרבנציה שלה סמכה על פיגורו הטכני של משקנו, על בעלי הגוף שלנו החולמים על רסטברציה קפיטליסטית ועל האנרכיה האיכרית בכלל.

הישבנות הבין לאומית סמכה בחשבונותיה על האינטרסים של בעל הרכוש הזעיר, היא קותה להבנות מחלומו כי הקנין הפרטי בקרקעות יהיה לדבר קבוע, משאיפתו לסחר פנים וחוץ חפשי, והיא קותה כי יעלה בידה להפריד בין רובה של האכרות ובין מעמד הפועלים, ובאופן כזה לשים קץ לשלטון הסובייטי ביתר מהירות וקלות. חלום זה פג.

תכנית החומש שנתה מיסודה את הסטרקטורה הטכנית והכלכלית של הארץ, ויחד עם זה את יחסי הכוחות המעמדיים. ברית המועצות אשר דיתה ארץ חקלאית הפכה להיות ארץ תעשיתית בעלת טכניקה מפותחת מאד. הגידול הענקי של התעשייה, של הטרנספורט, של המסחר וכו' העלה את משקלו של מעמד הפועלים בכללו, את משקל פועלי התעשייה בפרט, ועל ידי כך הרחיב את הבסיס החמרי והמעמדי של הדיקטטורה הפרוליטרית. תכנית החומש שמה קץ לקיומם של בעלי הגוף כמעמד, ועל ידי כך השמיטה מידי הישבנות הבין לאומית את הבסיס אשר היא קותה להשתמש בו בכדי לארגן מאחרי גבו של הצבא האדום התקוממות, בשעה שהיא תתחיל בהגשמת תכניותיה האינטרבנציוניות. תכנית החומש בטלה ומבטלת את ההתנגדות בין החקלאות הפרטית הזעירה ובין התעשייה הסוציאליסטית. היא הופכת את העבודה החקלאית מתנהלת על יסוד של קולקטיביזציה מלוכדת והמשתמשת — במדה ההולכת וגדלה — במכונה, למין עבודה תעשיתית, והיא חזקה באופן כזה את הקשר בין שני הכוחות הראשיים של שלטון המועצות.

תכנית החומש אשר בטלה את חוסר העבודה בעיר, אשר שמרה על האכרות מפני המשבר הקשה, משבר אשר בחוץ לארץ הרס מאות מיליונים של אכרים, הניחה יסוד לחיי רוחה ותרבות של האכר. תכנית החומש הוכיחה למעשה כי רק בדרך המשק הסוציאליסטי אפשרי הוא מוצא מן התוהו ובוהו של המשק הקפיטליסטי המביא

על האנושיות נצול, חוסר-עבודה, רעב, עבדות ומלחמות דמים החוזרות בקביעות הדומה לקביעותם של חוקי הטבע. החלומות הישנים אשר העמלים חלמו מראשית החל הניצול: הדכוי ומלחמת המעמדות, בטול הקנין הפרטי לגבי אמצעי התוצרת, הפיכתם לרכושם הצבורי של העמלים עצמם ובטול המעמדות, — היו לתפקידים ממשיים ומעשיים של המדינה הגדולה בעולם.

איך קרה הדבר, כי המפלגה הוכרחה לנהל מלחמה לא רק נגד הבורגנות האויבה ונגד האזרחות הזעירה, כי אם גם נגד הסטיות השונות בתוך שורותיה היא עצמה, ובעיקר נגד הפרקציה הטרוצקיסטית? במה טעינו, מה הן השגיאות אשר דחפו אותנו — אשר ראינו את עצמנו כקומוניסטים ואשר היינו חברי המפלגה — אל מחנה המתנגדים לקו הכללי של המפלגה? שאלה זו חלה ראשית כל עלי, שהמשכתי את המלחמה האופוזיציונית גם לאחר שבין הועידה המפלגתית ה-15 וה-16 נכשלה בהחלט האופוזיציה הזינוביב-טרוצקיסטית ורוב מצדדיה ראו את עצמם נאלצים להודות בשגיאותיהם.

האופוזיציה אשר לה הייתי שייך עברה בהתנוונותה האידיאולוגית שתי דרגות. לפני תכנית החומש היא הופיעה עם סיסמאות שמאליות אבל כבר במשך התגשמות תכנית החומש התברר כי מאחורי הסיסמאות השמאליות האלה הסתתרו השקפות ימניות בעיקרן, אם כי בדבריהם הבדילו את עצמם חברי האופוזיציה הבדלה גמורה מהימניים.

בתעודה הידועה בשם „הפלטפורמה של השלושה עשר“, אשר כיום הנני מסיר בפומבי את חתימתי מעליה, האשמנו את הנהלת המפלגה בותרנות כלפי בעלי הגוף ואנשי הניפ. אפילו לאחר הועידה המפלגתית ה-15 המשכנו לאמור כי פוליטיקה ימנית קיצונית היא תהיה המוצא אשר ההנהגה תחפש לה מהכשלונות אשר נבאנו להם. אבל למעשה הוכח כי שנוי כזה חל דוקא באופוזיציה הטרוצקיסטית וכי המפלגה צדקה בהחלט בכנותה את דברי ההאשמה של האופוזיציה בשם דברי עלילה.

אנחנו אשר נמצאנו עדיין בשורות המפלגה הקומוניסטית של

ברית המועצות מחאנו כאשר המפלגה סרבה לקבל את תכניתנו האוטופית והזעיר בורגנית בשאלת האכרות. אבל הנסיון להגשים את התכנית הזאת היה עלול להביא לידי תוצאות מסוכנות מאד. בזמן בו שאפה המפלגה לסלק את שרידי הקומוניזם הצבאי, בזמן שהיא הלכה וסיימה את הבראת משק המדינה ובתוכו את הבראת המשק הכפרי ורכזה בידי המדינה את האמצעים הדרושים לשם התקפה מוצלחת על שרידי הקפיטליזם בעיר ובכפר, בזמן כזה היו עלולות הפעולות שהוצעו על ידינו להביא לידי תוהו ובוהו כלכלי ופוליטי. אזכיר רק את הצעת האופוזיציה לקחת כתרומת־אונס חמש מאות מליון פוד תבואה מאת האכרים האמידים. בתנאים ההם של כפרנו היתה תרומת אונס כזו — מבלי לדבר כבר על אי־האפשרות להוציאה לפועל — מביאה לידי הקטנת שטח הזריעה, וזה היה מביא להפחתת החומר הגלמי הדרוש לתעשייה, להריסת השוק הפנימי שלה, להפחתת האקספורט, בקצור, להפרת שווי המשקל בכל שיטת הכלכלה הלאומית. ולא פחות גרועות היו עלולות להיות התוצאות הפוליטיות של פעולה זו. מן ההכרח היתה באה החלשת הברית בין הפרוליטריון ורובה של האכרות, ופעולותינו היו דוחפות את האכרים הבינוניים לתוך המחנה של בעלי הגוף. תוצאות דומות היתה מביאה גם הסיסמה השניה של האופוזיציה: לארגן אגודות של אכרים עניים לפי דוגמת הועדים הישנים של עניי הכפר בר. פ. ס. ר. והאכרים העניים באוקריינה שהוקמו בזמנם בתנאים היסטוריים שונים לגמרי. כשהמפלגה אשר עסקה באינדוסטריאליזציה רבת־מרץ של הארץ, החלה בבנין משק חקלאי סוציאליסטי ולמטרה זאת פתחה בהתקפה נגד האלמנטים הקפיטליסטיים בכפר והחלה לבטל את בעלי הגוף כמעמד על ידי הקולקטיביזציה השלמה, — נבהלה האופוזיציה הטרוצקיסטית מפני התחדדות מלחמת המעמדות ויצאה נגד הקו הכללי של המפלגה.

כשהתנגדות האופוזיציה נבחנת לאור ההיסטוריה הרי מתברר, שהיא באופן אובייקטיבי הביאה לידי בטוי את ההתנגדות של האנרכיה הזעיר בורגנית לסוציאליזם. אפשר לקבוע את זה כיום כעובדה

היסטוריה שאין להכחישה. בהתנגדותה זאת הראתה האופוזיציה את אי הבנת התורה הלנינית על התפקיד של הפרולטריון בתור מנהיג האכרות בתקופת השנוי היסודי של הכלכלה הזעיר-בורגנית, זאת אומרת את אי הבנתה ביחס למהותה של דיקטטורת הפרולטריון בארץ חקלאית, כפי שברית המועצות היתה עוד לפני זמן קצר.

האופוזיציה הטרוצקיסטית עמדה בשתי רגליה על הבסיס של התיאוריה הימנית שבוקרה על ידה עצמה — של התיאוריה על צמיחה שלווה של הבעל-גפיות לתוך הסוציאליזם. השגיאה היסודית התיאורטית של אופוזיצית זינוביב-טרוצקי — עקב אכילס שלה — היתה התורה על אי האפשרות לבנות את הסוציאליזם בארץ אחת. התורה הזאת מלאה את התפקיד השלילי ביותר בכל האידאולוגיה של האופוזיציה לפני הועידה החמש-עשרה וגם אחריה. כיום אחרי הגסיונות של תכנית החומש הראשונה הוכחשה כבר למעשה התיאוריה הזאת בהחלט, אחרי שהוכחשה כבר קודם להלכה, ביחוד על ידי הח-סטלין. קשה עתה להבין, איך אנחנו, אשר ידענו את החוק הלניני על ההתפתחות הבלתי שווה של הקפיטליזם, והסכמנו לעמדת המפלגה שהפרולטריון יכול לתפוש את השלטון בארץ אחת, כפי שהוכיח מקרה רוסיה, אנחנו אשר קבלנו את עמדת המפלגה, שהפרולטריון יכול לכונן את הדיקטטורה שלו בארץ אחת ולצעוד לקראת ארגון של היצור הסו-ציאליסטי — איך יכולנו להקים מכשולים תיאורטיים מלאכותיים בדרכה של ההתפתחות המתקדמת של הפרולטריון.

על דבר התיאוריה האנטי-לנינית הזאת אפשר גם כן לדבר כיום מנקודת-מבט היסטורית בכדי לקבוע את המקור של השגיאה ההגיונית הזאת של האופוזיציה.

מה שנוגע לי באופן פרטי הרי נתתי לי דין וחשבון שאנו, מצדדי האופוזיציה, עשינו בוכוח זה שגיאות מטודולוגיות עמוקות מאד. אנו לא העמדנו לפנינו אף פעם את השאלה, מה יש להבין למעשה תחת השם סוציאליזם. אנו החלפנו את החברה הסוציאליסטית שבה קיים עוד שלטון המדינה, בחברה קומוניסטית בה שלטון המדינה

גווע. אנו דברזנו מתוך הכרת נצחון על אי־האפשרות ההגיונית של קיום חברה כזאת בתנאים של סביבה קפיטליסטית.

אבל בספרות המפלגתית וביחוד בעבודותיו של סטלין, נידונה השאלה הזאת מכתחילה מתוך טרמינולוגיה מדעית ברורה.

כשקיימת דיקטטורה של הפרולטריון, ולאבנגרד הפרולטרני יש קו פוליטי נכון ונכונות מהפכנית, הרי הבניה של הסוציאליזם בארץ אחת הנה תפקיד מעשי, זאת אומרת היא תלויה בסכום הכללי של התנאים הכלכליים, הפוליטיים התרבותיים וכו'. החי־סטלין ציין גם, בין השאר, כי במקרה שלפנינו הנידון הוא לא מדינה מיניאטורית, מעין מוטיניגרו לשעבר, כי אם ארץ שקיימים בה כל התנאים הדרושים לקיום ולהתפתחות עצמיים.

אם נשתמש באמת מידה זאת לגבי ברית המועצות, הרי נוכרח להודות שברית המועצות שלנו שייכת לאותן המדינות השולטות בתנאים חרצויים ביותר בשביל בנין הסוציאליזם. האופוזיציה שהכחישה באופן פרינציפיוני את האפשרות הזאת עצרה בעד ההת־אמצות של המפלגה ושל הפרולטריון לבנות את הסוציאליזם ועל כל פנים האיטה אותה, היא הניחה למעשה את כל העבודה הזאת לאותו רוב שבו התגרתה. האופוזיציה שאבה את נמוקיה המדומים נגד הקו הכללי של המפלגה לא רק מתיאוריות מאותו סוג שנזכר לעיל אשר באופי האבסטרקטי שלהן היא הכירה — אם כי באופן בלתי ברור — בעצמת אלא גם מהקושיים אשר נתגלו בהכרח בדרך הבניה הסוציאליסטית של המשק בכלל ושל המשק החקלאי בפרט.

פתרון פרובלימה כה עצומה אשר שום ארגון פוליטי בהיסטוריה עוד לא הציג בפני עצמו, מן ההכרח היה שיתקל בהתנגדותו של החלק האמיד של תושבי הכפר ושל אנשי הניפ בעיר וברשלנות ידועה של מנגנון המדינה.

החידוש שבתפקידים וחסרון הנסיון הדרוש. גרמו כמובן לרפיונות ולשגיאות בבחירת הצורות והמיטודים המעשיים המתאימים, מה שהביא שוב להפרעות ולעכובים חולפים. חדירת התכניתיות

הסוציאליסטית ליסודות של משק המדינה בכללו היא דבר שיכול להתגשם רק במשך שנים רבות.

האופוזיציה הטרוצקיסטית השתמשה לרעה בקושיים, בהתחדדות הנגודים הסוציאליים, בטעויות בענפים אחדים של המשק, בליקויים של הספקת צרכיהם של הפועלים וכדומה, ונבאה לכשלוננו של הקו הכללי. ההישגים המשקיים של שנת 1933 ביחוד בכפר שמו לאל את נבואות הכשלון של האופוזיציה.

ההישגים האלה הוכיחו שהקושיים אינם נובעים ממהותו של הקו הכללי, כי אם להפך, הם נגרמו על ידי כך שקו זה לא בוצע בדיקנות ובהחלטיות הדרושות. די היה למלא את הדירקטיבים של מועצת ינואר 1933 בדיקנות ובמרץ סוציאליסטי עיקבי, בכדי שהמצב בסקטור של המשקים הקולקטיביים, של החוות הסוביטיות ושל משקי היחידים יוטב באופן יסודי. הארץ אינה בטוחה משגיאות גם לעתיד, אולם רק אופורטוניסטים זעיר-בורגניים ללא תקון — אם לא נדבר על האויבים הגלויים של שלטון המועצות — יכולים לדבר על שיבה למשק אכרים אינדיבידואלי. ברור לכל קומוניסט שהמוצא מהקושיים והסתירות שיכולים לצמוח בענף המשק הקולקטיבי ובמשק הסוציאליסטי בכלל הוא בשכלול צורות העבודה ובהחדרת יחס סוציאליסטי לעבודה, כמו כן בהרמת יתוצרת העבודה, ביצירת הנהגה מעשית מדריכה, ובארגון טוב יותר של שיטת החשבון והבקורת.

הרויזוניזם אשר האופוזיציה שעבדה לו את יסודות הלגיניזם, היה נאלץ בהכרח להתקל בשאלה כח חשובה כמו שאלת המדינה והדיקטטורה של הפרוליטריון. דבר זה קרה לאופוזיציה הטרוצקית ביחוד בתקופתה השניה, כלומר אחרי שהוצאה מהמפלגה. תכנית החומש עם ניסוחה הברור הלגיניסטי של שאלות היסוד של הבניה הסוציאליסטית, עם תפקידיה הטבועים באומץ לב מהפכני כביר שללה, כפי שכבר ציינתי, מאת האופוזיציה כל יסוד ממשי וגם כל יסוד מדומה. בכדי למנוע בעד חורבנה המוחלט של האופוזיציה, מן ההכרח היה להמציא ארגומנטים חדשים נגד הקו הכללי של המפלגה ולמטרה

זו החלו להשתמש כבר לא בחלק הכלכלי כי אם בחלקו הפוליטי של מצע האופוזיציה.

עלי להוסיף שחלק מסוים וגדול של האחריות בעד הנסיון הזה להקים מחדש את החזית האידיאולוגית של האופוזיציה הטרוצקיסטית נגד המפלגה נופל עלי.

עלי גם להודות שנסיוני להעביר תחת שבט הבקורת המרק-סיסטית לניניסטית את המצב, את יחסי המעמדות שנוצרו אצלנו וצורות המדינה שלנו, הבליט פעם נוספת את האידיאולוגיה הזעיר בורגנית של האופוזיציה. כבר במצע שלה הכחישה האופוזיציה של זינוביב-טרוצקי שמדינתנו היא מדינה פרולטרית, מיסודה, כפי שזה הודגש בהחלטות של הועידה ה-15.

היא הכחישה את האופי הסוציאליסטי של התעשייה העירונית. האופוזיציה בשעה שבקרה את הסדורים הביוקרטיים של המנגנון שלנו, שכחה כי מנגנון זה למרות כל חסרונותיו, הנהו בהשוואה לדימוקרטיה הבורגנית דרגה עליונה של הנהלה, כפי שהעידו על כך פעם נוספת הניסיונות של תכנית החומש.

הקו האידיאולוגיה הזה שחזקתיו עוד יותר ע"י כך שהתבצרת על העמדות של המצע, הוביל בהכרח מצד אחד אל ביצת האנרכיזם המכחיש את ההכרח להשתמש בכוח המדינה בכדי להפוך את החברה הקפיטליסטית לקומוניסטית, מהצד השני הוביל אל המנשיביזם הדוחה למעשה את הדיקטטורה הפרולטרית ושם במקומה את הדמוקרטיה האזרחית הפרלמנטרית.

הנסיונות של תכנית החומש הוכיחו עוד פעם שהפרולטריון יכול לנהל את הקרב נגד השרידים של המעמדות המנצלים רק אם הוא יתארגן בעצמו בתור מעמד שולט וירכו בידיו כל אמצעי שלטון המדינה ההכרחיים לשם קדום ולשם עכוב.

עכשיו; בזמן שהסוציאלי-פשיסטים, למרות הנסיונות שנרכשו ע"י המאורעות, מבקשים עוד פעם להפיץ בין המוני העובדים הזיות קונסטיטוציונליות של הפרלמנטריזם הבורגני, מן ההכרח להגן, וביתר תוקף, על התורה המרכסיסטית לניניסטית של הדיקטטורה המהפכנית

של הפרוליטריון. יש לציין ולחזור לציין שרק במדינה סובייטית, שבה הוצאו מן ההנהגה האלמנטים המנצלים בעיר ובשדה, אפשרית דיקטטורה אמתית של הפרוליטריון.

רק לאחר ליקוידציה שלמה של המעמדות הקפיטליסטיים ודכוי מוחלט של כל הנסיונות של רסטברציה בורגנית יכולה להתפתח בשלמותה ובמלואה האיניציאטיבה של הפרוליטריון ושל המוני העובדים. דוקא דימוקרטיה כל-צדדית של העמלים היא שמצאה את בטויה בתכנית החומש, תכנית שהוצעה לפועל ע"י השתתפות אקטיבית וערה של עשרות מליונים פועלים ואכרים. אף דימוקרטיה אחת בהיסטוריה לא הצליחה למשוך המונים רחבים כאלה לעבודת יצירה מתוך הכרה. תכנית החומש ניצבת כמצבת הזכרון האמיתית הגדולה ביותר של הדימוקרטיה הפרוליטרית.

אין להסיק מזה כמובן, שיש לעצום את העינים ולא לראות את הלקויים של המנגנון, את נטיותיו לביורוקרטיזם ואת העובדה, כי המדינה כשהיא לעצמה יש לה רק תפקיד חולף, אבל בטול כל הלקויים של המנגנון אפשרי רק בדרך ההחלטות של ועידת המפלגה ובתוכן ההחלטות של הועידה ה-17.

מה שנוגע לגויעת האפרט של המדינה ולהפחתה הדרגתית של פעולתו עד לגויעה, הרי מטרות אלה תהיינה למעשיות רק לאחר ששלטון המדינה ימלא את תפקידו בהפיכת החברה הקפיטליסטית לחברה סוציאליסטית.

במשך הזמן שבו עמדתי מחוץ למפלגה והייתי חבר לפרקציה הטרוצקיסטית התרחקה הפרקציה הזאת יותר ויותר מהדרך הלנינית. מסטיה זעיר-בורגנית בתוך התנועה הקומוניסטית נהפכה היא לאחד הגוונים של הסוציאל-דימוקרטיה והגיעה לבסוף אל מחנה הקונטר-ריבולוציה.

הכרת האמת המעציבה הזאת הכריחתני יותר ויותר לחפש מוצא מן המצב הזה. ונראה לי כי מוצא כזה הוא רק ההודאה הגלויה והמוחלטת בשגיאות.

הנני פונה לכל חברי-לדעה בעבר המחזיקים עדיין בדעות
הטרקצקיסטיות בקריאה ללכת בעקבותי. החקירה היסדית של השנויים
העיקריים שהתהוו במצבה הפנימי והחיצוני של הארץ, צריכה להוכיח
לכל אחד החושב את עצמו למרקסיסט עקבי את ההכרחיות של צעד
כזה. להגביר בזאת ביושר לב אין זו חרפה, כי אם להפך זו היא חובתו
של כל מרקסיסט עקבי.

רבים יודעים את הידידות האישית הישנה המקשרת אותי
לטרוצקי. כן ידוע שלא רק בתקופת השנה האחרונה כי אם גם בזמן
הזכות על התנועה המקצועית, כשגלינו את אי הבנתנו ביחס להכרח
לסיים את הקומוניזם הצבאי, לחמתי אתו כתף אל כתף. עתה דרכי
ודרכו של טרוצקי נפרדו בהחלט. עכשיו בשהפוליריזציה של כל
המעמדות והכוחות גדלה, כשהעולם מתחלק במדה ההולכת ורבה לשני
מחנות אויבים, ובמרכזו המהפכני עומדים המרקסיסטים העקביים של
ברית המועצות הרי כל הנסיונות לתפוש עמדת-ביניים משוללים כל
תקוה להצלחה.

שבע שנים כמעט לחמתי נגד הקו הכללי, לחמתי בכל לבי,
מעונה ע"י המחשבה שדעתי היא הנכונה. כיום ברור לי כי טעיתי.
הנני פונה לוועד המרכזי בבקשה לתת לי את האפשרות לרכוש
לי את מקומי בשורותיהם של אלה המגינים במסירות ללא תנאי
על פוליטיקת התנועה נגד כל מתנגדיה, יהיו מי שיהיו, ולאפשר לי
לעבוד תחת דגלם למען ענינו של מעמד הפועלים העולמי.

נמצא למכירה בכל בתי מסחר הספרים

ספרו

של י. צ. קולטון:

הפרולטריון בכשלונו והאוסטרו־מרקסיזם בכשלונו

המחיר 30 מא"י

נמצאים למכירה 2 כרכי "האור"

(1931—0931, 1932)

מכורים

מחיר הכרך הראשון 125 מא"י

השני 200 " "

להשיגם מאת הנהלת "האור":

תל-אביב, רחוב יבנה 5, ת"ד 704

הוצאת -האור-

תל-אביב, רחוב יבנה 5 ת. ד. 704